

[**Fer Hækkerup.**]

gationerne til fri rådighed fra den 1. juli 1959, hvis de på denne dato er fyldt 70 år, mens obligationerne for de øvrige lånepligtige først kommer til udlevering ca. 3 år senere. Personer, der senere end den 1. juli 1959 fylder 70 år, skal være berettiget til at få obligationerne udleveret, når de fylder 70 år.

Det gælder — og har naturligvis kun interesse i — perioden op til det tidspunkt, den 1. april 1962, da samtlige betalende får udleveret obligationerne.

Denne ændring, som betyder, at der skal udstedes obligationer indtil 3 år tidligere end oprindelig forudsat i lovforslaget, medfører visse andre ændringer af teknisk karakter. Det gælder ændringsforslagene nr. 4 og nr. 5, der muliggør udlevering af obligationer i stedet for kontant tilbagebetaling i tilfælde af konkurs, død eller visse tilfælde af emigration. Det gælder endvidere ændringsforslagene nr. 7 og nr. 8, der ligeledes er af teknisk art og er foranlediget af, at der nu i visse tilfælde kan udleveres obligationer fra et tidligere tidspunkt end oprindelig forudsat. På tilsvarende måde er ændringsforslag nr. 9 af rent teknisk karakter.

Den tredje realitetsændring findes i ændringsforslag nr. 6, der tilsigter at gøre det muligt at give nedslag for skatteydere, der falder ind under reglerne, i tilfælde af at de har meget store investeringer. Det fastslås, at hvor privatforbruget kun udgør en mindre del af den skattepligtige indtægt, kan der ske sådan lempelse. Begrundelsen herfor er bl. a. den, at aktieselskaber ikke er underkastet pligten til at betale stabiliseringslån, og selv om aktieselskaberne i henhold til lovforslaget om udbyttebegrænsning vil komme til at forøge deres opsparing som følge af begrænsningen i retten til at udbetale udbytte, kan der alligevel fremkomme en vis forskelsbehandling mellem selskaber og privatpersoner, som ikke synes rimelig. Derfor har finansministeren stillet ændringsforslag nr. 6, der fastslår, at hvor forbruget er mindre end stabiliseringslån plus 5 000 kr., kan der ske en nedsættelse af stabiliseringslånet svarende til forskellen mellem de to tal. Forudsætningen for, at en sådan lempelse kan godkendes, er, at det lavere forbrug er dokumenteret, og det siges i betænkningen,

at ved beregningen skal man følge de samme retningslinjer, som anvendes, når man tager stilling til adgangen til at foretage opsparing efter præmieringsordningen. Med det synspunkt, som her har fundet udtryk i ændringsforslaget, kan man sige, at lovgivningen har nærmet sig en tanke, der har været diskuteret noget i de senere år, nemlig tanken om i højere grad at lægge den direkte beskatning over fra indtægt til forbrug. Her sker der altså et vist nedslag i det beløb, man skal betale som stabiliseringslån, hvis man kan dokumentere, at man har et lavere forbrug og til gengæld en større investering.

Det fjerde punkt, jeg gerne vil nævne i denne forbindelse, hænger sammen med ændringsforslag nr. 6. Det har været fremført i debatten, at ud over de tilfælde, der bliver tilgodeset ved ændringsforslag nr. 6, kunne der måske være andre tilfælde, hvor lovforslagets formulering ville få en temmelig stærk virkning. Det er imidlertid ikke muligt med henblik på sådanne andre tilfælde at foretage en generel ændring; derfor er der ikke stillet ændringsforslag herom. Individuelle forhold kan imidlertid tilsige, at den pågældende skatteyder fritages for at præstere stabiliseringslånet eller får et nedslag i stabiliseringslånet. De forhold, der her har været tænkt på, er især tilfælde af pludselig indtægtsnedgang fra det år, der ligger til grund for beregningen af stabiliseringslånets størrelse, til det år, i hvilket lånet skal betales. Sådant pludselig indtægtsnedgang kan f. eks. ske, hvor skatteyderen overgår fra erhverv til pension; der kan være tale om særlige forhold i form af meget tyngende, ekstraordinært store afdragsbyrder eller tilsvarende forhold.

Lovforslaget indeholder i § 12 en henvisning til skattelovens § 37, der beskæftiger sig med sådanne særlige problemer. I henhold til skattelovens § 37 er der mulighed for at give nedslag i statsskatten i slige særlige tilfælde, og med henvisning til § 12 betyder det, at tilsvarende nedslagsmulighed kommer til at gælde for ydelser af stabiliseringslån. Finansministeren har imidlertid over for udvalget bekræftet, at der vil være en videregående adgang til at give lempelse for stabiliseringslånet, end tilfældet er for statsskattens betaling i henhold til § 37; det gælder således især for pensionerede.